

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

พระอรหันต์ไม่มีทุกข์

ผู้กำกับ หัวข้อการประชุมของพระท่านว่า “ก้าวตามหลวงตา”
หลวงตา อย่ามาเหยียดตามไม่ได้นะ ปวดเข่า จนฉันจ้งหันจะไม่เสร็จ ปวดเลยต้อง
เหยียด อย่ามาตามหลวงตาอย่างนี้ไม่ได้นะ เอ๊วว่าไป
ผู้กำกับ ท่านว่า ผ้าป่ารวมน้ำใจวันเสาร์ที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๗ เวลา ๑๔.๐๐ น.
ณ วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

ตามที่คณะสงฆ์ได้ประชุมกันที่วัดป่าบ้านตาดเมื่อวันที่ ๑ พ.ย.๒๕๔๗ ที่ผ่านมามี
เห็นพ้องต้องกันว่า เมื่อหมดเขตกฐินวัดต่างๆ ได้รับจตุปัจจัยแล้ว เห็นสมควรแสดงน้ำใจ
แบ่งสมทบถวายอนุเคราะห์โลกของหลวงตา ซึ่งแม้จะปิดโครงการผ้าป่าช่วยชาติแล้ว แต่
ปรากฏว่าทองคำในคลังหลวงยังน้อยอยู่ น่าจะได้ร่วมถวายทองคำตามกำลัง และสนับสนุน
จตุปัจจัยในโครงการที่องค์หลวงตาเมตตาอุปถัมภ์ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศไทย ให้ได้ใช้
ตามอรรถาศัย ซึ่งที่ประชุมมีมติเห็นชอบให้มีการทอดผ้าป่ารวมน้ำใจ ทองคำ เงินบาท เพื่อ
เป็นอามิสบูชาและปฏิบัติบูชา มุทิตาสักการะแด่องค์หลวงตา ดังเช่นที่ปฏิบัติมาเป็นประจำ
ทุกปี จึงใคร่ขอกราบอาราธนาครูบาอาจารย์ อาราธนาเพื่อนสหธรรมิกทั้งหลาย และขอ
เชิญท่านผู้มีจิตศรัทธาทั่วประเทศทอดผ้าป่า และสดับพระธรรมเทศนาขององค์หลวงตา ณ
ศาลาใหญ่วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี ในวันเสาร์ที่ ๔ ธ.ค.๒๕๔๗ เวลา ๑๔.๐๐ น.
โดยพร้อมเพรียงกัน

หลวงตา ผ้าป่าวันที่ ๔ ธันวาคม จากนั้นแล้วไม่กี่วันเราก็ลงกรุงเทพฯ วันที่ ๒๕ พ.ย.นี้ก็
จะไปเชียงใหม่ ในระยะนี้ไม่มีเวลาว่างเลยหมุนตัวๆ วันที่ ๖ พ.ย.งานวัดป่าบ้านตาด วันที่
๑๓-๑๔ เราจะไปทอดกฐินบ้านแพงสองกองสงเคราะห์โลก ๑๓ ไป ๑๔ กลับ ๑๓ ไปค้าง
วันที่ ๑๔ ก็ทอดกฐินให้สองวัดตามที่เคยปฏิบัติมา วัดอยู่บนภูเขาวัดหนึ่ง เขาเรียกวัดถ้ำยา
แล้วก็วัดที่อำเภอบ้านแพงวัดหนึ่ง เราจะไปวันเสาร์ที่ ๑๓ ตอนเย็นตอนค่ำเขาจะมีอะไรๆ
ดั่งที่เขาเคยมีแหละ พอตอนเช้าฉันเสร็จแล้วก็เริ่มพิธีถวายกฐินทั้งสองวัด วันที่ ๑๔ เราก็
กลับ จากนั้นจะเป็นวันไหนๆ บ้าง เราไม่ค่อยว่างนะวันหนึ่งๆ

(ทองคำสองบาทครึ่ง) ดีมากๆ ทองคำสองบาท ฆราวาสเมืองไทยเรายังพอมีว้าง
เถอะ ทองคำนี้กว่าจะผ่านไปแล้ว ก็ยังค่อยไหลซึมเข้ามาๆ มาเรื่อยๆ (ถวายทอง ๒ บาท

ครับ) เออ พอใจๆ อย่างนี้ละมาเรื่อย ๆ เราเป็นห่วงคลังหลวงของเรา ว่าแล้วก็ยังไม่แล้วนะ (มาอีก ๖ สลึงครับ แล้วมาอีกสลึงครึ่งครับ) เออ พอใจๆ มาเถอะ ก็สลึงก็มาเถอะ (คุณอนุต และลูกหลานร่วมทอดกฐินวัดป่าบ้านตาด ทองคำหนัก ๑๐ บาท เงินสดห้าพันบาท ผ้าขาวหนึ่งพับ) เอ้า สาธุ ลูกเห็บมีหลายลูกนะวันนี้ ลูกเห็บทองคำเรามีหลายลูก เราก็ปลื้มใจด้วย เพราะพอเห็นทองคำปั้บมันจะหยั่งถึงคลังหลวงๆ นับตั้งแต่วันเราไปดูมาแล้ว ถ้ามจำนวนเท่าไรๆ เมื่อทราบแล้วกระเทือนใจมากนะ แม้เราจะได้ตามความมุ่งหมายที่พี่น้องชาวไทยเราด้วยกันได้มอบเข้าไปแล้วก็ตาม แต่ที่บกพร่องทองคำก้อนใหญ่ของเราจะรอบอยู่ เราอยากจะได้เสริมให้เป็นปลายเขา ภูเขาที่ทองคำส่วนใหญ่ ให้มันออกไปเป็นจอมแหลมขึ้น

เอานะพี่น้องทั้งหลายให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ฟังเสียงโลกเสียงกิเลสก็เท่ากับเสียงระเบิดนิวเคลียร์นิวตรอนนั่นแหละ มีอยู่ทุกแห่งทุกหนฆ่าฟันรันแทง ชำศึกสงคราม เกิดอยู่ทุกแห่งทุกหนส่วนใหญ่ส่วนย่อย เกิดอยู่ทั่วไปในโลกอันนี้ มีแต่เรื่องกิเลสแผ่อำนาจทั้งนั้น เสียงกิเลสนี้จะมีแต่เสียงเดือดร้อนวุ่นวาย แล้วก็วางเหยื่อไว้ล่อปลาให้ปลาติดเบ็ดอีกแหละ พันกันเข้าไปอีกเรื่อย ๆ อย่างนั้น ให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ธรรมไม่เคยโกหก ผู้ใดตั้งแต่ไหนแต่ไรมา พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์เป็นจอมปราชญ์ รื้อชนสัตว์โลกถึงนิพพานจำนวนน้อยเมื่อไร ฟังซิ นิพพานที่สุดแห่งทุกข้อยู่ที่นั่น หหมดทุกข์โดยประการทั้งปวง ยืนยันได้ในหัวใจของผู้ถึงนิพพานทั้งเป็น เรียกว่า สอุปาทิเสสนิพพาน คือพระอรหันต์ที่ยังทรงชีวิตอยู่ ท่านได้นิพพานทั้งเป็น นี่ละเป็นเครื่องประกาศยืนยันออกหมดเลย เป็นอันเดียวกันหมด

ธรรมประกาศก้องออกมาจากนี้แล้วจะไม่มีคำว่าโกหก จะทำโลกให้ร่มเย็น ขอให้พี่น้องชาวไทยเราหันหน้าเข้าถึงธรรมนะ เฉพาะอย่างยิ่งตัวเราเองก็เย็นหรืออบอุ่นในครอบครัว สังคมต่างๆ ไม่ว่าจะย่อว่าใหญ่ทั่วไป ถ้ามีธรรมอยู่ที่ไหนจะมีความสงบร่มเย็น ถ้าเป็นกิเลสแล้วอย่างว่าแหละ ฟังซิ เสียงออกมาทางไหนมีแต่เสียงพินเสียงไฟของกิเลสแผ่อำนาจจะเปิดออกมา แตกกระจัดกระจาย ฆ่าฟันรันแทงไม่มีกำหนด ชยันจริง ๆ เรื่องฆ่าเรื่องพิน เรื่องก่อกรรมก่อเวรกัน ผูกโกรธผูกแค้น นี่มีแต่เรื่องของกิเลสมันจะตามเผาไปเรื่อย ๆ ความผูกโกรธผูกแค้นไปที่ไหน กิเลสไปที่ไหนไฟไปที่นั่น เผาไปเรื่อย ๆ ไปเลย

โลกอันนี้ท่านทั้งหลายอย่าไปหวังว่าจะมีความสุขถ้าไม่มีธรรมเสียอย่างเดียว ใครจะหวังเท่าไรก็ผิดหวังทั้งนั้น ๆ แหละ โลกอันนี้เป็นโลกผิดหวังเพราะวิ่งตามกิเลส ถ้าเดินตามธรรมของพระพุทธเจ้าที่เป็นศาสดาองค์เอกแต่ละองค์แล้ว โลกนี้จะค่อยชุ่มเย็น ๆ เป็น

ลำดับลำดับมา ถ้าธรรมได้ห่างเหินจากจิตใจของโลก ไฟก็เริ่มขึ้นแล้ว ก็เลยขึ้นรวดเร็วที่สุด เผาไหม้โลกเดือดร้อนวุ่นวาย ฟังซิที่ไหนได้ยินเป็นที่น่ากระหึ่มยั้มย่องที่ไหน ได้ยินที่ไหน มีแต่ความสลดสังเวช ฆ่าฟันรันแทง เฉพาะอย่างยิ่งที่จุด เขาเรียกตะวันออกกลาง นั่นเป็น จุดใหญ่เวลานี้ กองไฟใหญ่มันก่อขึ้นปีบมันก็ไหม้ไปหมดเลย กองไฟใหญ่อยู่ที่นั่น จิตใจไม่ ร้อนไม่ก่อ จิตใจร้อนก็ก่อ ก่อแล้วก็ป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ทั่วไปหมด ไฟกองใหญ่อยู่ที่ ไหน พิจารณาเอาเองก็รู้ อำนาจใหญ่ลึ้มตัว ใหญ่หลงตัว ความโลภมันก็มาก ลึ้มเนื้อลึ้มตัว ว่าเรานี้ใหญ่คับโลกๆ แต่หารู้ไม่ว่ากรรมครอบงำอยู่บนหัวเรา

ใครจะสร้างกรรมไหนๆ จะใหญ่ก็ใหญ่เฉพาะนี้ แต่กรรมนั้นใหญ่กว่า เหนือ ตลอดๆ อันนี้ละที่สัตว์โลกได้รับกรรมอยู่ เพราะไม่เห็นอกกรรมไปได้ ต้องได้รับกันทั้งนั้น ใครจะเก่งกล้าสามารถขนาดไหนในขณะที่ทำนั้น เวลานั้นก็กิเลสให้ทำ ผลแห่งกิเลสทำก็คือ ผลของกรรมอันชั่วนั้นมันเผาตัวเอง เพราะฉะนั้นจึงให้พากันหันหน้าเข้าสู่ธรรมสู่ธรรมจะมี ความสงบร่มเย็น ทรัพย์ภายนอก ทรัพย์ภายใน ต่างกัน ทรัพย์ภายนอกอย่างที่เราเห็นทั่ว โลกดินแดน โลกก็ไม่เคยอึมพอมเลย ทั้งๆ ที่สมบัติเต็มโลกเต็มสงสาร ไปที่ไหนมีแต่สมบัติ วัตถุต่างๆ เต็มไปหมดไม่มีอึดมีอัน แต่โลกคือหัวใจของสัตว์นี้ที่เต็มไปด้วยกิเลส มีความ หิวโหยทะเยอทะยานติดดินตลอดเวลา ครั้นได้มามีแต่ความผิดหวังๆ สมหวังนิดหนึ่งแล้ว ก็เพื่อความผิดหวังมากขึ้นๆ โดยลำดับ นี่คือกิเลสหลอกสัตว์โลก ทำให้เดือดร้อนวุ่นวาย

สมบัติโลกนี้เต็มไปหมด แต่ยังไม่เคยปรากฏว่าใครได้ครองความสุขเพราะมีสมบัติ มากถ้าไม่มีธรรมในใจ มีมากขนาดไหนก็เหมือนเศษไม้เศษหิน เขาอยู่อย่างนั้น เราก็อยู่ อย่างนี้ แล้วเราก็ไปสำคัญว่าศาลาหลังนี้เป็นของเรา เขาหารู้ไม่ว่าเขาเป็นของเรา เราตาย แล้วเขาหารู้ไม่ว่าเราตายหรือไม่ตาย เขาไม่รู้ เราก็ตายไปเอง ตายแล้วศาลาก็อยู่อย่างนี้ คน ที่ทำความชั่วซ้ำลามากน้อยก็ลงไปจมอยู่ในนรก นี่เรื่องของกรรม กรรมเหนือตลอด ใครอย่าคิดว่าตัวจะเหนือกรรมนะ โลกนี้อยู่ใต้อำนาจแห่งกรรมทั้งนั้น นตฺถิ กมฺมสมฺมํ พลฺลํ ไม่มีอำนาจใดที่จะเหนืออำนาจแห่งกรรมนี้ไปได้เลย นั่นฟังซิ นี่พระพุทธเจ้าตรัสสอน ไว้แล้ว

ใครมีอำนาจทำกรรมได้ แต่กรรมก็มีอำนาจที่ให้ได้เหนือผู้ทำ ทำมากทำน้อยผล จะออกมาเป็นผลของกรรมทั้งนั้นๆ ให้พากันระมัดระวัง ที่ลับที่แจ้งไม่มี มีอยู่กับการ กระทำ คิดอยู่ภายในก็ผิดอยู่ภายในถ้าคิดผิด คิดถูกคิดอยู่ภายในก็ถูกอยู่ภายใน ไม่มีคำว่า มีดว่าแจ้งการสร้างกรรมของสัตว์ ทั้งกรรมดีกรรมชั่วสร้างที่ไหนเป็นกรรมทั้งนั้น เป็นผล กรรมดีชั่วของตนออกมาทุกคนๆ ไม่มีลำเอียงท่านเรียกว่าธรรม ไม่เอียง สม่าเสมอ ให้

ระมัดระวังนะ และให้หันหน้าเข้าสู่ธรรมสู่อธรรม ถ้าเห็นห่างจากธรรมเท่าไร นั่นละคือเข้าไปใกล้ชิดติดพันกับพินกับไฟเข้าไปโดยลำดับ ไม่มีเวลาได้รับความสุขความสบายนะ ถ้ามีธรรมแล้วสบาย เช่นอย่างเรามาหาภาวนาอยู่ในที่สงบงบเจียบ ดูอารมณ์ของใจ ใจนี่ละเป็นตัวมหากัณฑ์มหาเหตุมหาคุณ อยู่นี้หมด คือออกจากมหาเหตุ เป็นมหากัณฑ์ มหาคุณ สร้างความชั่วช้าลามกมากน้อยเพียงไรก็เป็นมหากัณฑ์ สร้างความดีงามมากน้อยเพียงไรก็เป็นมหาคุณขึ้นไปเรื่อย ๆ จากมหาเหตุคือการก่อสร้างดีและชั่วนี้แล พวกกันจำเอานะ

คำพูดของพระพุทธเจ้าไม่มีคำใดที่จะผิดเพี้ยนไปได้เลย เราก็ได้ค้นเต็มหัวใจของเรา เกิดมาในชาตินี้เรียกว่าเราภูมิใจ เราได้ออกปฏิบัติ นี่ละภาคที่วิพากษ์วิจารณ์วินิจฉัยใคร่ครวญเรื่องมหาเหตุอยู่ภายในใจด้วยจิตตภาวนา ตั้งแต่เรียนจบแล้วขึ้นเวทีพึดกับกิเลส อยู่ในหัวใจด้วยจิตตภาวนา ล้มลุกคลุกคลานขนาดไหนก็เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เอาจนน้ำตาร่วงบนภูเขาก็กะเคยเล่าให้ฟัง เรียกว่าสู้มันไม่ได้ กระแสของมันเป็นรุนแรงมาก ตั้งสติพับล้มพร้อมกัน พอตั้งพับก็ตั้งเพื่อล้มไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ นี่ก็เป็นมาแล้วในหัวใจของเรา ที่นี้ธรรมเป็นเครื่องต่อสู้ยังมีอยู่ภายในใจ ถึงจะแพ้กัณฑ์ น้ำตาร่วงก็ยอมรับว่าร่วง คือสู้มันไม่ได้ แต่จะสู้ นั่นสำคัญอยู่ตรงนี้ สู้ได้หรือไม่ได้จะเอาให้มันพัง ถึงขนาดกุมัง เราไม่ลืมนะ

เคียดแค้นให้กิเลส น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา โถ มึงเอาภูขนาดนี้เทียวเธอ มันขึ้นอุทยานในใจนะ มึงเอาภูถึงขนาดนี้เทียวเธอ เอาละ ยังไงมึงต้องพังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เวลานี้กูแพ้มึง กูยอมรับว่าแพ้ ไปหาโรงงานใหญ่พ่อแม่ครูจารย์มัน ศึกษาอบรมกับท่านได้พอว่าเต็มกำลังของเจ้าของ ครั้นออกมามันขัดหมัดเดียวหงายหมาเลย ยังไม่ได้เป็นหงายแมวนะ หงายหมา ร้องแจ๊ๆ หมายแมวมันยังตบได้นะ หงายหมาไม่มีท่า ร้องแห็งๆ เอาอีก ๆ ไม่หยุดไม่ถอย หลายครั้งหลายหนก็เห็นมันล้มให้เราละที่นี้ มันล้มให้เราล้มลุกคลุกคลานให้เราได้เห็น แต่ก่อนมีแต่เราล้มตลอด เมื่อสู้ไม่ถอยก็ขยับขึ้น ๆ เอาจนกระทั่งถึงตั้งหลักได้

พอตั้งหลักได้แล้วก็เรียกว่าหลักจะสู้กิเลส ตั้งได้เรื่อย สู้ได้เรื่อย ถึงแพ้กัณฑ์เพื่อจะชนะตลอดไปเรื่อย ๆ เอาไม่หยุดไม่ถอยด้วยความขยันหมั่นเพียร สละชีวิตเพื่ออรรถเพื่อธรรม คือสละชีวิตเพื่อความสุขความสำราญบานใจ จนกระทั่งเพื่อพระนิพพาน ทุกข์อันนี้ทุกข์เถอะไม่เป็นไร ไอ้ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์นี้อย่าไปทุกข์ ไปหาฆ่าฟันรันแทง ไปหาฉกหา ลักปล้นสะดมเขา เหล่านี้เป็นทุกข์มหากุณ มหันตทุกข์ เวลาเสาะแสวง เวลาชวนชวายเป็นทุกข์ ครั้นผลเกิดขึ้นมาแล้วก็เป็นมหันตทุกข์ อย่าพากันทำ

ไม่มีใครเหนือกรรมไปได้ ไม่มีที่แจ้งที่ลับ ขอให้พากันระวังตัวก็แล้วกัน ที่แจ้งที่ลับอยู่กับตัวของเราผู้ทำ ทำเมื่อไรเป็นอันทำ ไม่ว่าจะทำกลางค้ำกลางคืน ไม่ว่าจะทำที่แจ้งที่ลับ ทำดีเป็นดี ทำชั่วเป็นชั่ว อยู่กับตัวของทุกคนผู้ทำ ให้ระวัง ให้สังเกตตัวเองอยู่เสมอ ไปที่ไหนมีธรรมแล้วเย็น เช่นพระท่านอยู่ในป่าในเขา ถ้าพูดถึงเรื่องเอาความสุขมาแข่งกันแล้ว เราชี้นิ้วได้เลยไม่มีใครค้านได้ คือผู้ตั้งใจปฏิบัติธรรมอยู่ในป่าในเขา ปฏิบัติธรรมด้วยความถูกต้องดีงามจากครูจากอาจารย์ที่แนะนำสั่งสอนโดยถูกต้องแม่นยำแล้ว ก้าวเดินเมื่อไรไม่ผิด ก้าวเดินถูกไป ๆ เรื่อย ๆ ความสงบร่มเย็นก็ค่อยมีขึ้น ๆ

ดังที่เคยสอนอยู่เสมอมา เรื่องการตั้งจิตตภาวนาให้ตั้งสติเป็นสำคัญ นี่บอกไว้แล้ว นี่ละฐานแห่งความมั่นคงของใจขึ้นโดยลำดับอยู่ที่จุดนี้ พัดกันไปพัดกันมาก็เบิกกว้าง ออก ๆ กิเลสที่ว่าเอาจนน้ำตาร่วง ทีนี้พังลง ๆ เห็นอยู่ในหัวใจของเราเอง ธรรมกับกิเลสอยู่ที่ใจดวงเดียวกัน เวลากิเลสมีอำนาจมากเหยียบธรรมแหลกลงไปหมด จนน้ำตาร่วง ทีนี้เวลาธรรมมีอำนาจมาก เพราะความอุทิศสัจจะบิณฑบาตไม่ถอย แล้วทีนี้ น้ำตาก็เลสร่วงหรือไม่ร่วงก็แล้วแต่เถอะ ขอให้มันพังกี่แล้วกัน มันก็รู้ชัดเจน ๆ ขึ้นเป็นลำดับลำดับ เอาจนกระทั่งถึงมันซัดเสียเต็มเหนี่ยว ๆ จนมองหากิเลสตัวไหนที่จะโผล่ขึ้นมาไม่ได้ เพราะอำนาจแห่งธรรมมีความแก่กล้าสามารถรุนแรงมาก กิเลสโผล่ขึ้นมาตัวไหนหัวขาด ๆ สดท้ายก็หมอบ

กิเลสมันฉลาดเต็มเหนี่ยวมันก็หมอบ คั่นคว่ำหาที่ไหนก็ไม่มี หือ มันไปไหนหมด เราไม่ลืมนะมันเป็นในหัวใจ คิดไปไหนคั่นไปไหน มันไปไหนหมดทีนี้กิเลส ธรรมมีแต่จ้ำคอยจะพัดกัน กิเลสเหยียบไปหมด มันเลยว่าขึ้นในเจ้าของนั่นแหละ แต่ไม่เป็นความสำคัญนะ มันว่าขึ้นเฉย ๆ ตอนที่กิเลสเหยียบไปนั่น เหนอ มันไม่ใช่เป็นอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้ว เหนอ ไม่นานมันก็โผล่ขึ้นมาอีก ชัดกันอีก โผล่ขึ้นมาอีกชัดกันอีก นั่นละตอนที่กิเลสมันเหยียบนั่น เหนอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหนอ นี่ คือมันไม่มีกิเลสแสดงเวลานั้น สักเดี๋ยวมันก็โผล่ขึ้นมา เพราะเราคู้ยี่เหยี่ยหายอยู่ตลอด มันก็เจอกันจนได้ พอเจอปั๊บขาดสะบั้นพร้อม นี่ละเรียกว่าธรรมมีกำลัง ขาดสะบั้นพร้อมกัน ๆ ไปเลยไม่ได้รอนาน เหมือนกับที่เราตั้งสติขาดสะบั้นลงทันทีเวลากำลังของกิเลสมาก ตั้งพับล้มผล็อย ๆ ทีนี้เวลาธรรมมีกำลังมากกิเลสโผล่ขึ้นมาล้ม ขาดสะบั้นไปเลย

เราก็ไม่ลืมนะ เป็นแต่เพียงว่าเราไม่สำคัญนะ เห็นว่ากิเลสมันหมดแล้ว หือ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ไปแล้วหรือนี้ ไม่เห็นกิเลสเลยนี่ คั่นที่ไหนก็เหยียบ ๆ หากคิดเฉย ๆ ไม่ได้สำคัญตนว่าเป็นอรหันต์ สักเดี๋ยวก็โผล่ขึ้นมาอีกชัดอีก ฟาดเสียจนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงหมด ประหนึ่งว่าโลกธาตุนี้กระเทือนทั่วแดนโลกธาตุ

ที่นี้คำว่าอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่หมดปัญหาทันที อรหันต์น้อยก็ไม่ปรากฏ อรหันต์ใหญ่ไม่ปรากฏ ปรากฏแต่ฟ้าดินถล่มเท่านั้น สูดยอดแห่งความพ้นทุกข์สุดอยู่ตรง นั้น ไม่ถามใคร ตั้งแต่บัดนั้นมาแล้วเราก็ไม่เคยมีความทุกข์ในหัวใจเรา นี่แหละเอาอันนี้ เป็นพยานให้ท่านทั้งหลายฟังเสียงการปฏิบัติธรรม เราพูดออกมาพูดยันออกมาเพื่อเป็น คติเครื่องเตือนใจ เพื่อพี่น้องทั้งหลายจะได้มีแก้จิตแก้ใจประพฤติปฏิบัติตัว แล้วจะได้ค่อย เป็นคนดีขึ้นไปเรื่อยๆ ไม่ใช่มาคุยเพื่อโม้เพื่ออวด เราไม่มีอย่างนั้น ความยกยอสรรเสริญ เราก็ไม่ต้องการ ความเหยียบย่ำทำลายตณินินทาเราก็ไม่ต้องการ พอแล้วทั้งสอง ทั้งดีและ ชั่วพอหมดแล้ว ปุญญาปาปพหิณบุคคล บุญก็ละแล้วบาปก็ละหมดแล้ว ไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ธรรมชาติวิมุตติหลุดพ้นที่เลิศเลอสุดยอดโดยถ่ายเดียวเท่านั้น

เวลาถึงขั้นนั้นแล้ว มันก็ย้อนหลังมาพิจารณาถึงความตะเกียกตะกายของตัวเอง ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนมันก็เป็นเหมือนปุ๋ยที่เดียว เหมือนปุ๋ยเหมือนอาหารเครื่องหล่อ เลี้ยงให้ความเพียรหรือผลก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น ก็เพราะ อำนาจแห่งปุ๋ยของเราคือความพากเพียรของเรานั้นแหละ ให้พากันอุตสาหะพยายามนะ จิตใจนี้เลิศเลอที่สุดแล้วประกาศปางได้เลย ใครจะว่าบ้าว่าบอาก็ตาม ไม่สนใจกับคำพูดของ ใครทั้งนั้นยิ่งกว่าหลักความจริงที่เด่นอยู่ในหัวใจเรา ผู้รู้ผู้เห็นผู้เป็นเจ้าของสมบัติอันนี้ เท่านั้น ไม่ไปคิดสงสัยหรือเอาใครมาเป็นพยาน ไม่มี ถึง สนุทธิฐิโก สูดยอดเท่านั้นพอ

นี่ละธรรมเป็นขั้นในหัวใจแล้วทุกข์ดับหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีทุกข์ตัวใดเหลือตั้งแต่ ขณะที่ฟ้าดินถล่มคือกิเลสพังลงจากหัวใจ นั่นเรียกว่าเหมือนฟ้าดินถล่ม จากนั้นแล้วกิเลส ตัวสร้างทุกข์หมดไปไม่มีเหลือ ทุกข์ก็ไม่มีที่จะปรากฏขึ้นมา ทุกข์ในหัวใจพระอรหันต์จึงไม่มีตั้งแต่ขณะกิเลสขาดสะบั้นลงไป จะเหลือตั้งแต่ทุกข์ในขั้นนี้เท่านั้น ในขั้นนี้ห้าของเรา เหมือนโลกทั่วๆ ไป โลกเขาเป็นอย่างไร ชั้นของพระอรหันต์ก็เป็นเหมือนกัน ไม่มีอะไร ผิดกัน เพราะฆ่าฆ่ากิเลสต่างหากไม่ได้ฆ่าขั้นนี้ ชั้นนี้ เช่นสังขารขั้นนี้ สังขารขั้นนี้ที่เป็นฝ่าย สมุทัยไม่ให้มาหนุนสังขารนี้ สังขารนี้ก็คิดธรรมดา สัญญาความจดความจำก็ไม่ได้จำเพื่อ กิเลส สังขารปรุงก็ไม่ได้ปรุงเพื่อกิเลส เพราะกิเลสสิ้นไปแล้วเอาอะไรมาปรุง ก็มีแต่สังขาร ล้วนๆ ชั้นนี้ล้วนๆ เช่นความคิดความปรุงก็เป็นชั้นนี้ล้วนๆ ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ตัวเอง มัน คิดของมันจนกระทั่งวันตายนั้นแหละ ชั้นนี้ของพระอรหันต์เหมือนกับชั้นนี้ของโลกทั่วๆ ไป ไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง

รูปของท่านก็มี ความสุข ทุกข์ เฉยๆ ในร่างกายของท่านก็มี เรียกว่าในขั้นนี้ นี้ เวทนา สัญญาความจำได้หมายรู้ท่านก็มี สังขารความคิดปรุงต่างๆ ท่านก็มี แต่ไม่เป็น

กิเลส วิญญาณความรับทราบ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ของท่านมี ต้องรับทราบรูปเสียงกลิ่นรส เครื่องสัมผัสซึ่งเป็นเครื่องสัมผัสสัมพันธ์กัน ท่านก็มี แต่ท่านไม่ติด ไม่ซึมซาบเข้าสู่ใจท่าน ได้เลย แต่ขั้นนั้นมียุ่สมบุรณ์อย่างนี้แหละ เป็นแต่เพียงว่าจิตไม่เข้ามาเกี่ยวข้อง ก็เป็นขั้นส่วนๆ ไป ทุกข์นี้จะมีแต่ในขั้นเท่านั้น เจ็บท้องปวดศีรษะ เจ็บไข้ได้ป่วยอะไรอย่างที่เป็นกันอยู่นั้นแหละ พระอรหันต์ท่านก็เป็นเหมือนกันกับเรา มีต่างกันแต่ว่า จิตท่านไม่ได้เข้ามาเป็นภาระยึดมั่นถือมั่นสร้างกองทุกข์ขึ้นด้วยอุปาทานเท่านั้นเอง นอกนั้นก็เหมือนกันหมด

นี่แหละจิตมันเห็นได้ชัดๆ อย่างนี้ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า เมื่อถึงขั้นนี้แล้วไม่ต้องไปทูลถาม สนฺทิฎฐิโก พระองค์ประกาศไว้แล้วอย่างเด็ดขาด เป็นธรรมที่จะรู้ด้วยตัวเองเท่านั้นจากการปฏิบัติของเราเอง เมื่อรู้แล้วก็ไปถามพระพุทธเจ้าหาอะไร พระองค์ก็บอก สนฺทิฎฐิโก รู้เองเห็นเอง นั่น เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ก็หมดปัญหาโดยสิ้นเชิง เรื่องความทุกข์นี้ ทุกข์ภายในใจดับตั้งแต่ขณะกิเลสขาดสะบั้นลงไป พระอรหันต์จึงไม่มีทุกข์ตั้งแต่วันบรรลुरुธรรมจนกระทั่งท่านดับขั้นนิพพานไป ก็เป็นนิพพานเที่ยงไปเลย ทุกข์จะไม่มิตลอดไป เป็นนิพพานเที่ยง นั่นละเรียกวานิพพานเที่ยง

กฎอนิจจัง ทุกข์ อนตตา ไม่มีเข้าไปเกี่ยวข้อง เพราะนี่เป็นวิสัยของโลก อันนั้นไม่ใช่วิสัยของโลก เป็นเรื่องของวิมุตติหลุดพ้น พ้นไปแล้วจากกฎอนิจจัง ทุกข์ อนตตา เพราะฉะนั้นที่ว่า นิพพานเป็นอนัตตาๆ มันจึงนำหัวเราะเป็นไร ขวางกันวันยังค่ำ ก็อัตตตา อนัตตตาเป็นทางเดินเพื่อพระนิพพาน ถึงพระนิพพานแล้วไหนจะมาเป็นอัตตตา อนัตตตาอีก นิพพานก็เป็นไตรลักษณ์ละชิ ถึงบ้านแล้วยังจะมากอดบันไดยังงอีก อนิจจัง ทุกข์ อนตตา เท่ากับกอดบันไดนั้นแหละ นี่ละการปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี ดิอย่างนี้

ธรรมะพระพุทธเจ้านี้ สดๆ ร้อนๆ นะ ไม่ได้ว่ากาลนั้นสถานที่นี้ เป็นเรื่องของกิเลส หลอกคน กิเลสเกิดบนหัวใจสัตว์ เกิดสดๆ ร้อนๆ ตลอดมา ตั้งกับตั้งกัลป์ จะเกิดไปอย่างนี้ตลอดถ้าฆ่ามันไม่ได้ ถ้าฆ่ามันได้เมื่อไรก็ดับพริบลงไป นิพพานขึ้นมา สดๆ ร้อนๆ เลย ที่นี้ก็ตลอดอนันตกาลเหมือนกัน นิพพานเที่ยง ฆ่ากิเลสดับลงไปแล้วนิพพานเที่ยงขึ้นมาทันที ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ

หลวงตาก็จวนจะตายแล้ว ยิ่งเปิดธรรมออกมาเรื่อยๆ อย่างนี้ละ ใครจะว่าอะไร ต่ออะไรเราไม่สนใจ กองมูตรกองคูด หาวัวอ้าวอด พวกมูตรพวกคูดมันก็ว่าไปตามภาษาของมัน ธรรมก็เดินไปตามภาษาของธรรมละชิ ไปยุ่งกันทำไม ถ้าจะเอาอันนั้นมาเป็นอารมณ์ก็

ไม่ใช่ธรรม ยังไปหมอบอยู่กับมูตรกับคูถจะเรียกว่าธรรมได้ยังไง ธรรมเหนือแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง เอานะวันนี้เอาแค่นั้นละ ให้พากันจดจำ

แล้วต่อไปนี่ก็จะเริ่มสร้างมหากุศลขึ้นที่วัดป่าบ้านตาด เริ่มตั้งแต่บัดนี้ละ วันพรุ่งนี้เต็มเหนียว สมบัติเงินทองข้าวของที่พี่น้องทั้งหลายมาบริจาคนี้ ก็ดั่งที่เคยเรียนให้ทราบแล้วไม่ไปไหน ออกช่วยโลกหมด สำหรับเราเองเราไม่เอา แบตลวด ไม่มีอะไรในหัวใจว่าจะเอาอันนั้นอันนี้มาเป็นของเรา เราไม่มี ได้เท่าไร เพื่อโลกๆ ทั้งนั้นแหละ เอาละ ที่นี้พอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz